

מים חיים

מכון 'ים שלמה'

בסיעתא דשמיא

מים חיים מתורת מו"ר גאון ישראל

כמות"ר שלמה יהודה הינזקא שליט"א

דגל מחנה יהודה

הקדמה

הנה צריך לידע שכל כוחה של הסיטרא אחרא לכבוש את היהודי תחת ידה, וכן כל קדושה שנמצאת בגלות ובשביה הוא מכח הסתרת אמיתת מציאותו יתברך באותו מקום, שמחמת כן היא מתגאה במציאות עצמה ומצערת לעם ישראל. אבל בעת שיתגלה באותו מקום אמיתת מציאותו יתברך והשגחתו, מתגלה קדושת הכח הא-להי שהיה מחיה אותה למטה בהסתר, ואז לא תוכל לסבול את אורו יתברך ושגם כל כוחה הוא ממנו יתברך, ועל כורחה תרפה אחיזתה בקדושה, תחדל מלהתקיים ותצא הקדושה לגאולה.

(משיעור פרשת בשלח תש"ע)

פרשת בשלח

"ויהי בשלח פרעה את העם..." (שמות יג, יז)

הנה ידוע שכל אחד ואחד צריך לזכות לגאולה הפרטית וכולנו כאחד צריכים לזכות לגאולה הכללית; הגאולה הפרטית היינו שכל אחד נמצא במיצר ורוצה לזכות ולצאת אל המרחב. והגאולה הכללית שכולנו צריכים לזכות לה, היא ביאת משיח צדקנו ובנין בית מקדשנו והתגלות השכינה, כי כל ישראל ערבים זה בזה (שבועות לט, א), וכל אחד מיישראל מקרב הגאולה. וכל אחד מרגיש מצרי החושך ואינו יודע מתי יצא אל המרחב. וכולנו הגענו לאן שהגענו ומחכים בכל עת ורגע אל האור שיתפשט בכל העולם – אור הגאולה המתקרב ובא, ולברוח משלשלאות הסטרא אחרא בחינת פרעה.

אך כדי לזכות להיגאל, אנו צריכים לנתק עצמנו מן הרע שהוא ענין פרעה, ולשבר הקליפות ולגרום להם לשלח אותנו, כמו שאומר הכתוב: "ויהי בשלח פרעה את העם", ובסוד הכתוב "חיל בלע ויקיאנו" (איוב כ, טו). וכדי לשבר הקליפות שירפו אחיזתם מאיתנו, אנו צריכים להחדיר בעצמנו היטב את אמיתת מציאותו יתברך. כי צריך לדעת כלל גדול, שד' יתברך טוב לכל, ותמיד נמצא אתנו בין כשאנחנו באור ובין כשח"ו אנו שרויים בכל החשכויות, כמו שכתוב: "וד' הולך לפניו יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה" (שמות יג, כא). וצריך לדעת שהוא מחייה את האור והחושך, כמו שכתוב: "ואתה מחיה את כולם" (נחמיה ט, ו). והוא יתברך אוהב אותנו, כמו שכתוב: "אהבתי אתכם אמר ד'" (מלאכי א, ב). והוא יתברך חושב עלינו, כמו שכתוב: "אשר אנכי חושב עליכם נאם ד' (ירמיה כט, יא). ועל ידי שנאמין ונחקוק היטב את הדברים הללו בליבנו ונכיר באמיתת מציאותו יתברך, שהוא יתברך איתנו וכו', ע"י זה הקליפות משתברות מכח אמונתנו הקדושה ומשלחות אותנו, ואנו זוכין להיכלל ולדבוק בו יתברך.

וזהו "ויהי בשלח פרעה"; מילת **בשלח** - בגימטריא עם הכולל והאותיות **משה**, ומילים "ויהי פרעה" - ראשי תיבות גימטריא **א-להים**, מרמז איך שד' יתברך הוא הא-להים והוא מושיענו ויושיענו ויגאלנו שנית, ומילת "בשלח" מרמז על משה עבד ד' אשר התגלו האותות והמופתים על ידו וזה מה שגרם לפרעה לשלחם, היינו משה ביטל את פרעה וד' יתברך הוציאנו ממצרים.

וענין שם א-להים שנרמז בראשי תיבות "ויהי" "פרעה" כי המכות שהכה ד' יתברך את מצרים היו במידת הדין, וידוע ששם א-להים ענינו הוא דין. וזהו ענין "ויהי בשלח פרעה את העם". כן נזכה במהרה לגאולה ולאור שיפוץ בכל העולם כולו, והנה זה בא ותיכף ומיד ממש, אמן ואמן!

חידושים וביאורים בספר דגל מחנה יהודה

ידועה קושיית המפרשים (עיין אור החיים) על הפסוק "ויהי בשלח פרעה את העם" שהרי לא פרעה שלחם ברצונו, אלא הקב"ה הוציאם, ואם כן מדוע אחרי כל המופתים העצומים וגילוי השכינה שנעשה במצרים, בפועל כשיצאו, מביאה התורה את סיפור הדברים בהסתר וכיסוי ונכתב בה שפרעה הוא זה ששלחם.

נהנין הוא שהסתירה התורה את השילוח ותלתה אותו בפרעה, הוא ללמד לכל אחד ואחד מישראל שצריך גאולה פרטית, וכן לכלליות ישראל שמצפים לגאולה השלימה, שאין הדבר כמו שאנחנו חושבים שהקב"ה נמצא הרחק בשמים וכל אחד מישראל כאן למטה בצער בגלות, וכשיגיע זמנו של אדם להושיע או כשיגיע זמן הגאולה, אז הקב"ה יפעל פעולה שנצא מהגלות ותבוא לנו לבדנו הרוחה. אין הדבר כן. אלא הקב"ה נמצא איתנו יחד בגלות, כי כשעם ישראל נמצא בצער הגלות גם כל הקדושה ודרך הקודש למטה בשפלות. וכן כל אחד ואחד שנמצא בצרה, גם הקדושה והשכינה נמצאת איתו בצער ולקב"ה יש צער איתו יחד כמש"כ (ישעיהו סג, ט) "בכל צרתם לו צר".

ולכן כשיוצא מחשיכה לאורה לא הוא לבדו יוצא לישועה, אלא גם הקב"ה בעצמו כביכול נושע איתו יחד כמ"ש (דברים ל, ג) "ושב ה' א-להיך את שבותך" ואמרו רבותינו (מגילה כט) והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקדוש ברוך הוא שב עמנו מבין הגלות, וכפי שהביא רש"י שם על הפסוק, שהשכינה כביכול שרויה עם ישראל בצרת גלותם, וכשנגאלין הקמים גאולה לעצמו, שהוא ישוב עמם. ולכן כתוב "ויהי בשלח פרעה" שהתורה מראה לנו שהקב"ה שמח ושותף איתנו ביציאה מהצרה, כי הוא היה איתנו יחד במצרים ויוצא איתנו יחד ממצרים, כמו שכתוב "וה' הולך לפניו יומם וגו'", שהקב"ה יוצא יחד עם עם ישראל, ומתרומם קרן הקדושה בכל העולם.

זאת ועוד, שרצתה התורה ללמדנו שכל מה שאנו רואים בעינינו בחיצוניות, ה' יתברך נמצא שם בפנימיות והוא מקור הכל, ולכן כתוב "בשלח פרעה" כדי לעוררנו להתבונן שאף אחרי כל הגילויים במצרים, יכולים לטעות ולחשוב שפרעה הוא זה ששלח את העם כי כך הוא המעשה החיצוני, ולא רואים מה גרם לו לשלחם, אם שילח מרצונו אם לאו, אבל במילים אלו ממש מרומז שהקב"ה הוא המשלח, ופרעה שילחם מהכרח כח מידת הדין שפגעה בו. והיינו שכל מקום שיוצא מהצרה לישועה צריך שיתבונן בפנימיות ולגלות שהקב"ה הוא זה שמוציאו תמיד מאפילה לאורה.

והפתח ליציאה עצמה מחשיכה לאורה ומצרה לישועה היא על ידי האמונה הזו, שיאמין שהקב"ה נמצא איתו יחד בצרתו, והוא זה שיוציאו לגאולה, ועל ידי שמחדיר בעצמו אמיתות מציאותו יתברך שהוא איתו גם כשהוא בשפל המדרגה ומצטער בצרתו, על ידי זה משבר ומכניע הקליפות לשחררו, וגם מקרב הישועה לכלל ישראל. ולכן "בשלח" גמט' משה שעל ידי האמונה הזו גרמו לפרעה להיכנע ולשלחם על ידי משה ששיבר קליפת פרעה באמצעות בחינת דין שהוא שם א-להים הנרמז בר"ת ויהי פרעה כנ"ל.

ואמיתות מציאותו יתברך היא שידע וישיב אל ליבו ארבעה דברים: א, שהקב"ה חושב עליו כמש"כ "אשר אנוכי חושב עליכם נאום ה'", וזה כנגד האות יו"ד שהיא המחשבה. ב, שהקב"ה אוהב אותו כמש"כ אהבתי אתכם אמר ה' ואהבה היא בלב וזה כנגד האות ה"י כי בינה ליבא (פתיחת אליהו). ג, שהקב"ה מחיה את האור והחושך ובורא מאין ליש את כל המציאות כולה, בין בצרה בין בהרוחה כמש"כ "ואתה מחיה את כולם", וזה כנגד האות וי"ו כמש"כ "כי 'ששת' ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ". ד, שהקב"ה הולך לפניו נמשגח עליו ונמצא איתו באור ובחושך, כמש"כ ו'ה' הולך לפניו יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת יומם ולילה", שזה כנגד האות ה"י שהיא השכינה שמאירה כאן בעולם הזה.

וכך הוא היציאה של הקדושה מהשבייה בכל דבר וענין, דרך משל, כשמברך על דבר מאכל ואוכלו וחושב כן, הוא גורם שעל ידי הגילוי של הא-להות שיש בכל דבר, שהס"א משלחת את הקדושה מהשבייה כמש"כ "חיל בלע ויקאנו", וחוזרת ונכללת בשם הוי"ה.

ספר דברי שלמה

ראשית דרך האמונה בכל מצב ומציאות קורות חיינו, היא ההכרה השלמה ברחמי ה' ובמשפטיו. וכשהאדם רוחש בלבו תדיר הכנעה וכבוד לא-לוהי השמים והארץ יוכל לבוא לאמונה בה' יתברך ולהכיר בגדולת ה' וברחמיו. והנה יש שנוהגים לייסד את מרכז האמונה שיאמין אדם שכל אשר נעשה עמו הוא לטובה וכל קורות חייו הן לטובתו מן השמים. אך כפי שיתבאר, כשאדם עובר צער וקושי עד שכבר אינו יודע את נפשו, לא יועיל לו לקנות את מידת האמונה ע"י שיתאמץ לחשוב בדעתו שהקב"ה נתנם עליו לטובתו, ואין הדברים האלו הפתח לאמונה. וק"ו אם מנסה להתעלם מצרתו ומיגונו וזועק ומודה לה' בעבור הצרה כשליבו כולו כואב ודואב, כי כשמדבר אחד בפה ואחד בלב, ונותן תודה והודאה מתוך כאיבו ואין בו באמת רגש של הכרת תודה, ופיו וליבו אינם שוים, כיצד יתקרב בזה אל הקב"ה שהוא אמת וחותמו אמת וכתוב (תהלים קא, ז) "דובר שקרים לא יכון לנגד עיני" והוא פתח להתרחק מה' ב"ה.

ולמשל אם יאמרו לאם ששיכלה בניה ל"ע או אדם שאיבד כל רכושו, או חלה במחלה קשה ל"ע שיאמין שהוא לטובה וה' עשה לו זאת לטובתו, לא יקרבוהו בזה לדרך האמונה, שהרי כשאדם שרוי בצער ובשברון לב, או כשהוא מבוהל ודעתו מטורפת עליו, האמונה שכל מה שה' עושה הוא לטובה, אינה יכולה להיכנס באוזנו ולהתקבל בליבו, ועל ידי זה בא ח"ו להרשיע כלפי מעלה כי מרגיש בליבו (גם אם אינו מעיז לחשוב כן) ששולחים לו מן השמים קושי וצער באופן שאין שם מי שמרגיש בצערו כלל, אלא הקב"ה יושב שמח בהיכלו, ועליו כאן למטה מוטל להתמודד לבדו בקשיים ולהאמין שהכל הוא לטובה, והרגשה זו היא פגם נורא ועצום באמונה בה' ובדבריו שהוא א-ל רחום, טוב לכל, רב חסד ומרבה להיטיב. וסופה של דרך זו הוא שהאדם מתרחק לגמרי מה' ותורתו.

וגם אם אין צרתו וכאיבו גדולים כל כך, ויש ביכולתו להתגבר על כאבו וצער, והוא מתלמד ומשגיר על על לשונו ש'הכל לטובה' או שהוא גם מוסיף לומר 'תודה', הרי הוא גורם בזה שנדבק במעשיו הרעים, ואינו שת לבו כי יש מלך לבירה וכל משפטיו אמת, כי אין מתגלגל צער לאדם אלא כדי לעוררו בתשובה, והדברים מפורסמים הרבה בש"ס, במדרשים, ובזוהר הקדוש. וכדברי הרמב"ם בהלכות תעניות (פ"א ה"ג) שכתב, "אבל אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקלה נקרית, הרי זו דרך אכזריות וגורמת להם להדבק במעשיהם הרעים". הרי מבואר ברמב"ם שמהצרה צריך הוא לבוא לתשובה. ואם כשמגיעה לו צרה הוא זועק לקב"ה "תודה שאתה מצער לי ועושה כן לטובתי" הרי הוא דומה לאחד שהשר נתן חרב בצווארו וציווה לו להיכנע אליו כשאר הנתינים, וכשיאמר שהינו נכנע ומקבל מרותו יעזבנו לנפשו, ויטיב לו טובות הרבה, והוא מתחכם וזועק כלפי השר "תודה לך אדוני השר שאתה נותן חרב בצווארי הרי הוא טובתי", שבודאי הוא רק מכעיס את השר ושוטה יקרא. כך אין הקב"ה רוצה אלא את הלב שלנו שנבין שהוא המלך העצום שתלה את השמים ויסד את הארץ ומחיה ומשגיח על כל אשר בה, כדי שנלך לפניו ונהיה לו לנתינים.

ולכן תחילת האמונה היא מידת ההכנעה אל ה', שמירת הכבוד לגדולתו הנוראה של הבורא ברוך הוא, יכניע עצמו לפניו ויקבל על עצמו הדבר שבא עליו בכניעה כעבד לפני רבו. שע"ז יפשפש במעשיו על מה באה אליו הצרה הזו וישוב אל ה' וירחמהו שיכנע ליבו לפני ה', כי אם יכריז מיד לפני המלך שהוא לטובה, הרי הוא ככופר במלכות המלך, כי אינו מבטל עצמו לתכלית הצרה שבאה עליו ואינו נכנע לפני ה' ברוך הוא. ועל האדם להבין כי ה' ברא עולמו ושיתף בו מדות והוא עצמו כולו רחמים והן היוצא ממשפטו שנתן רשות לבית דינו לדון, וגם שנתנה רשות לדון יש כמה בתי דין וכעין מלכותא דארעא, אלא שלא כמידת בשר ודם ובית דינם מידתו של ה' יתברך כי הוא יושב על כסא רחמים וגם כשנתן רשות לבתי דינו לדון ורשות למשחית לקיים הדין אם מחמת מעשיו של האדם אם בגלגול זה או בגלגול אחר או בכל סיבה של חוק אשר נתן, גם אז רחמי ה' יתברך הם ללא סוף והאדם שנכנע לבו יש בידו עת רצון גדול לעורר רחמיו של ה' יתברך על ידי שישתף שם שמיים בצערו.

והוא שיבין, כי ה' יתברך מביט עליו במידת הרחמים ורואה מה נעשה בדינו ורחמיו מתגלגלים עליו ככתוב (ישעיהו סג, ט) "בכל צרתם לו צר", וכמו שאמר ר' מאיר בשעה שאדם מצטער שכינה מה הלשון אומרת כביכול "קלני מראשי קלני מזרועי" (סנהדרין מו.), ולקב"ה כואב מכך שיהודי שרוי בכאב או מועקה בכפלי כפליים מהאדם עצמו, והוא יתברך ברחמיו מרגיש בזה הרבה יותר מהיהודי עצמו. וחפץ פי כמה בישועתו השלמה. ולא שחלילה מקבל אדם מכה על לחיו ורק אומר תודה. אלא מקבל הכנעה ומביט אל השמים ואל מידת הרחמים ומבין שחיינו משותף בו והוא יתברך עצמו בכאב על בנו.

וידוע (יעוין דרשות בא"ח פ' כי תצא) שאדוננו דוד המלך ע"ה היה לוקח עימו למלחמות צורת מגן דוד, שהוא מורכב בצורתו משני משולשים. שהאחד הוא רחב מלמעלה וצר מלמטה, והשני להיפך צר מלמעלה ורחב למטה. **צר מלמטה ורחב מלמעלה** - הצד התחתון רומז לבני האדם שלמטה, והצד העליון רומז לקוב"ה שנמצא למעלה. וירמז על בני האדם השוכנים למטה שכשהם בצער הם מרגישים רק נקודה קטנה מהצער והכאב של השכינה הקדושה שלמעלה, שהיא מרגישה הדבר פי כמה וכמה מהאדם, כי השכינה הקדושה מרגישה במה שיהודי עובר הרבה יותר משהאדם עצמו מרגיש. וכן להיפך, שכשהאדם שמח וטוב לו, אזי ה' ברוך הוא שמח פי אין סוף ממנו, והאדם מרגיש רק נקודה קטנה משמחה זו. **והמשולש שרחב מלמטה וצר מלמעלה** - מרמז שה' ב"ה רוצה להשפיע לתחתונים אין סוף שמחה וכל טובות שבעולם ולעצמו אינו רוצה וחפץ בשום דבר ולכן למעלה הוא נקודה קטנה ולמטה הוא רחב. וכמה שאדם חפץ שיראה בחייו את הטוב והרחמים בגילוי, יידע שכלל אינו משער בשכלו אפילו נקודה קטנה מרצון ה' ב"ה להיטיב עימו. והכלל שיידע האדם, שכשהוא כואב בכל ענין שהוא, אזי הכאב נוגע כביכול בה' ב"ה ממש, ולהיפך כשהוא שמח גם לפני ה' ב"ה נעשה שמחה גדולה.

ואמרו חז"ל (ברכות ג.) שהקב"ה בעצמו בוכה כביכול בכל לילה ואומר "אוי לבנים שבעוונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האומות", ואיננו עושים ח"ו סעודה בזמן הזה ומכריזים שהכל לטובה, אלא להיפך, אנחנו עושים תיקון חצות, נכנעים לפני הקב"ה ומשתתפים בצער השכינה. ורק לאחר מכן הולכים לעסוק בתורה מתוך שמחה ותקוה שהכל לטובה (תניא פכ"ו). כך יחדיר בעצמו שהקב"ה צר לו בצרתו, והוא משתתף ממש בצערו, רק אז הוא יכול וצריך להאמין שגם מה שהסתובב לו הצער שנעשה עימו, יהיה

בסוף לטובתו אם בעולם הזה ואם לטובתו הנצחית. וכן האבל באים כולם לנחמו ומשתתפים בצער, כך צריך האדם לשתף שם שמים בצער, וידע שהקב"ה נמצא איתו גם בעת הזו. ורק אח"כ יש לו להתבונן במחשבת הקב"ה העמוקה שכל מה שנעשה איתו יהפך לו לטובה גדולה וישועה.

וענין זה שראשית צריך שיאמין ברחמים העצומים של הקב"ה שנמצא איתו יחד בצער, ורוצה להושיעו יותר ממה שהוא עצמו חפץ בישועה. ורק אח"כ יוכל לזכות להאמין שיהיה זאת בסופו לטובתו, הוא ככניסה לפרוזדור קודם שיכנס לטרקלין המלך. שאמרו חז"ל בגמ' (חגיגה ה, ב - יג, א) שבבית החיצון של קוב"ה כתוב (תהלים יח, יב) "ישת חושך סיתרו" ובבית הפנימי נאמר (דניאל ב, כב) "הוא גלא עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכה ונהורא עמה שרא". והענין הבית החיצון הוא, שאע"פ שתמיד שמחה לפניו יתברך כמו שכתוב (תהלים) "עוז וחדוה במקומו" וה' יתברך שמח במה שנעשה כי תמיד העולם ניתקן לתכלית הטוב הניצחי, כלפי הנבראים "ישת חושך סיתרו" שהקב"ה רואה את החושך שנעשה אצלם, וכביכול נמצא איתם יחד בצרתם ומצטער בצערם. אבל בבית הפנימי "הוא גלא עמיקתא ומסתרתא" הקב"ה מגלה מחשבתו העמוקה והנסתרת שגם החושך הוא כולו אור, שגם הצרה של האדם וכל מה שעובר על הנבראים מחמת עוונותיהם יתוקן בסופו לאור וטובה גדולה. אבל צריך לידע שאפילו בבית הפנימי ששם מגולה הטובה שבצרה ושהחושך הוא אור, גם שם יש לקב"ה מקום שנקרא 'מסתרים' ושם בוכה כביכול הקב"ה על צער ישראל עמו, כמה עצום הקב"ה שרחמנותו היא לאין קץ ותכלית, והיא הנחמה הכי גדולה שיכולה להיות לאדם, והפתח לאמונה בגדולת ה' ברוך הוא, שיכנס בליבו גודל רחמיו יתברך שנמצא איתו יחד במקומו, ואח"כ יכנס לאמונה שעם כזו רחמנות של הקב"ה בודאי שמחשבתו העמוקה להטיב עם האדם יותר ממה שהוא עצמו חפץ.

ולכן אינו נכון לומר לאנשים שבורים הכל לטובה הכל לטובה וכו', שאין זה נכנס לא אל הלב ולא למוח, "אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם" שהרוצה להאמין שצרתו היא טובתו קודם שנכנע על ידי זה, והשיב אל ליבו רחמנותו של הקב"ה על הנבראים שהוא יתברך שותף איתו בצרתו, הרי הוא מנסה להיכנס לטרקלין קודם שנכנס בפרוזדור, ולכן הדבר לא יתקבל בליבו. ולא עוד אלא שהוא גורם בזה "שתוסיף הצרה צרות אחרות" כמו שכתב הרמב"ם (שם). כי העיקר הוא בתחילה להשיג ההכנעה ולידע מרחמי ה' ב"ה על הנבראים ולבטוח בה' ב"ה שחפץ ליתן לו אין סוף טוב, וכל הטוב הזה ירד ויהיה בעיתו ובזמנו ותהיה לאדם ישועה שלמה. וכל ענין הצמצום הוא בתוך הזמן לבד, ודרך ה' הוא להושיע לאדם בכל דבר, רק צריך המתנה ואריכות אפיים.

(משיעור יום א' כי תצא תש"ע)

ספר כרם שלמה – עצות והנהגות

- צריך האדם שישמח במדרגתו, והוא על ידי שיהיה ברוגע וישוב הדעת, ויתבונן שהקב"ה אוהב אותו כפי שהוא גם עם התאוות שלו, ושה' יתברך אינו מושיע את האדם כפי ריבוי השעות בהם יתפלל או ילמד אלא הקב"ה פונה אל האדם כפי הכנות ליבו ודעתו, כי בתפילה הקב"ה רוצה את הלב שלנו, שיתפלל ממקומו האמיתי וידבר אמת לפני ה' יתברך, ובלימוד אדם צריך לייקר ולהעריך מאוד דקה אחת שזוכה לעסוק בלימוד תורה, ועל ידי זה בודאי שיחשוק עוד ועוד בתורה הקדושה.
- אדם צריך להסכים בליבו לכנוס בעבודת ה' גם כשיש לו תאוות, והוא על ידי שישאיר את תאוותיו הבהמיות בצד, וינסה להתרכז במוטל עליו בעבודת ה'. והעיקר שלא יכניס בעבודת ה' התבוננויות ותפיסות שגויות, אלא ידע שלומדי התורה ודרך ה' קודמים להכל.
- כדי להתקרב לה' יתברך ודרך התורה צריך חתירה אחרי חתירה. וצריך לידע שהכל נמצא סמוך וקרוב אצלנו, והכל תלוי בשינוי התפיסה וההתבוננות על התורה, על גדולת נשמותינו וגדולת ה' יתברך, ובזה צריך לבקש ולרצות את ראיית האמת שוב ושוב עד שיזכה להתבונן על החיים כפי הוראת התורה והצדיקים.

ספר תפארת ישראל

- אהבת ישראל הוא הדבר החשוב ביותר. ואמר בעל התניא, שמי אוהב את האב מוכרח שיאהב את ילדיו. על כן כשאנו אוהב לבר ישראל רחוק הוא גם מאהבת ה'.
- כשמטעיר אדם מחברו ידע שאין זה מחמת ששונא לו, אלא הרבה ממה שמצערין אנשים אחד לשני הוא מהמרירות שיש לבריות על חסרונותיהם, ועל כן הם שבורים ובקל מגיעים לכעס על חבריהם. וכן מבואר ברש"י (מקץ מא, ב) שבימי השבע הבריות נראות יפות זו לזו, שאין עין בריה צרה בחברתה, עכ"ל, ולכן הם מאירים פניהם זה לזה, אבל כשהבריות חסרות יכולים לצער זה לזה. על כן יהיה בליבו תמיד כף זכות על מי שמצער לו שאין זה מחמת ששונא לו אלא הוא משום שאין נעשה רצונו בחסרונותיו הוא מגיע לידי כעס וטינה על חברו.
- אמר הרבי מרוזין שכשיש אהבת ישראל אפשר להמשיך עי"ז ישועה כמו אצל הצדיקים. והרבה אנשים לא מקבלים ישועה כי אין להם אהבת ישראל, על כן צריך לאהוב אחד את השני ולהזהר מלשון הרע, ויקבע בליבו שרצון הקב"ה ממנו שיהיה באחדות ואהבה.

תפילה לשלמה – שער אהבת ישראל

רבונו של עולם, אבי אב הרחמן. חוס נחמל על כל עמך ישראל בכל מקום שהם – ותשמרם מכל הַזֶּק. אָנָּה אל רחמן, ראה כל אשר עובר עלינו, ולאן הגענו – שאנו רחוקים ממך יתברך. אָנָּה תתגלה אלינו ותקרב אותנו, ונפנו לשמע קול שופר באפן שתכריז "בני בכרי ישראל", ויתגלה הפאר והיפי והסוד האמיתי של כל עמך ישראל. אָנָּה עשה זאת בקרוב, כי עינינו תלויות אליך יתברך לבדך שתחמל עלינו. ומן בלבנו אהבה רבה באפן שנהיה כלנו אוהבים איש את רעהו, ושפף עלינו כעת אהבה עליונה – שתסלק מאתנו את כל הגאון והקנאה והשנאה והסתירות, ונקים במהרה (רמב"ם הלכות מלכים יב, ה): "ויבאו זמן לא יהיה שם לא רעב, ולא מלחמה, ולא קנאה וסתירות, כי מלאה הארץ דעה את יי פמים לים מכסים" (ישעיה יא, ט). אָמֵן נצח סְלָה וְעַד.

רבונו של עולם, אבי אב הרחמן. חוס נחמל על כל עמך ישראל בכל מקום שהם – ותשמרם מכל הַזֶּק. אָנָּה אל רחמן, ראה כל אשר עובר עלינו, שירדנו פלאים והגענו למקום שהגענו ואנו רחוקים ממך יתברך. אָנָּה תתגלה אלינו ותקרב אותנו, ונפנו לשמע קול שופר באפן שתכריז "בני בכרי ישראל", ויתגלה הפאר והיפי והסוד האמיתי של כל עמך ישראל. אָנָּה חושה ועשה אל תאחר, כי עינינו תלויות אליך יתברך לבדך שתחמל עלינו. ומן בלבנו אהבה רבה באפן שנהיה כלנו אוהבים איש את רעהו, ושפף ותערה עלינו עתה אהבה עליונה – שתסיר מאתנו את כל הגאון והקנאה והשנאה והסתירות, ונקים במהרה (רמב"ם הלכות מלכים יב, ה): "ויבאו זמן לא יהיה שם לא רעב, ולא מלחמה, ולא קנאה וסתירות, כי מלאה הארץ דעה את יי פמים לים מכסים" (ישעיה יא, ט). אָמֵן נצח סְלָה וְעַד.

ניתן לשמוע את שיעורי מו"ר שליט"א בטלפון 02-5306506 וכן במערכת קול הלשון

לתגובות תרומות והנצחות: 0548434755 | m.yam.shlomo@gmail.com